

ANTWOORDEN VAN DE EUROPESE COMMISSIE

OP HET SPECIAAL VERSLAG VAN DE EUROPESE REKENKAMER

Voedseletikettering in de EU

Consumenten kunnen verdwalen in het labirint van etiketten

Inhoud

I. BEKNOPT ANTWOORD VAN DE COMMISSIE.....	3
II. ANTWOORDEN VAN DE COMMISSIE OP DE BELANGRIJKSTE OPMERKINGEN VAN DE EUROPESE REKENKAMER	4
1. Het rechtskader van de EU.....	4
2. Informatie op etiketten.....	6
3. Controlesystemen, sancties en rapportage.....	8
III. ANTWOORDEN VAN DE COMMISSIE OP DE AANBEVELINGEN VAN DE EUROPESE REKENKAMER9	
Aanbeveling 1 — Pak de lacunes in het EU-rechtskader voor voedsletikettering aan	9
Aanbeveling 2 — Onderneem meer om etiketteringspraktijken te analyseren.....	10
Aanbeveling 3 — Monitor de verwachtingen van consumenten en onderneem actie om hun inzicht in voedsletikettering te verbeteren	10
Aanbeveling 4 — Versterk de controles van de lidstaten op vrijwillige etiketten en onlineverkoop	10
Aanbeveling 5 — Verbeter de rapportage over voedsletikettering	10

Dit document bevat de antwoorden van de Europese Commissie op de opmerkingen in een speciaal verslag van de Europese Rekenkamer (ERK), overeenkomstig artikel 259 van het [Financieel Reglement](#), die samen met het speciaal verslag zullen worden bekendgemaakt.

I. BEKNOPT ANTWOORD VAN DE COMMISSIE

Het EU-recht zorgt ervoor dat consumenten duidelijke voedselinformatie krijgen en met kennis van zaken keuzes kunnen maken. Het waarborgt dat voedselinformatie wetenschappelijk onderbouwd is en dat etiketten niet misleidend zijn. Consumenten kunnen de informatie over levensmiddelen in de hele EU dus vertrouwen.

De verordening betreffende de verstrekking van voedselinformatie aan consumenten ("voedselinformatieverordening") van het Europees Parlement en de Raad¹, die in 2011 is vastgesteld, bevat de algemene beginselen om ervoor te zorgen dat voedselinformatie met betrekking tot etikettering en presentatie van en reclame voor levensmiddelen nauwkeurig, duidelijk, gemakkelijk te begrijpen en niet misleidend is. Deze verordening vormt de basis voor het waarborgen van een hoog niveau van consumentenbescherming wat voedselinformatie betreft, waarbij rekening wordt gehouden met de verschillen in de perceptie van de consumenten en hun informatiebehoeften.

De verordening stelt consumenten in staat de keuze te maken die het best aan hun behoeften voldoet. Zo moet informatie over bepaalde stoffen die allergieën of intoleranties veroorzaken, zoals noten of melk, zowel voor verpakte als voor niet-voorverpakte levensmiddelen worden verstrekt. De wetgeving schrijft ook voor dat bepaalde voedingswaarde-informatie wordt verstrekt, zodat consumenten de voedingswaarde van levensmiddelen kunnen vergelijken voordat zij een aankoop doen. Bovendien wordt bepaald wanneer informatie over de oorsprong van levensmiddelen moet worden verstrekt. Consumenten die online voedsel kopen, krijgen dezelfde verplichte voedselinformatie voordat zij hun aankoop voltooien. Om de leesbaarheid te waarborgen, moet de verplichte informatie in een minimale lettergrootte worden afgedrukt, en mag vrijwillige informatie (bv. slogans of claims) niet zodanig worden gepresenteerd dat dit afdoet aan de presentatie van de verplichte informatie.

In de voedselinformatieverordening is nadrukkelijk bepaald dat de exploitant van een levensmiddelenbedrijf onder wiens naam het levensmiddel in de handel wordt gebracht verantwoordelijk is voor de voedselinformatie en voor de naleving van de EU-wetgeving. De verordening bevat gedetailleerde bepalingen over verplichte informatie, maar ook voorschriften voor de verstrekking van vrijwillige voedselinformatie. Alle informatie — verplicht of vrijwillig — moet waarheidsgetrouw en nauwkeurig zijn en mag niet verwarrend zijn voor de consument. Het is verboden voedselinformatie te verstrekken die consumenten misleidt, bijvoorbeeld om bedrieglijke of onjuiste informatie te verstrekken over de samenstelling van een levensmiddel of om afbeeldingen of termen te gebruiken die impliceren dat het product van hogere kwaliteit zou zijn.

De nationale controleautoriteiten van de lidstaten zijn verantwoordelijk voor de handhaving van de levensmiddelenwetgeving. Zij moeten controleren of levensmiddelenbedrijven voldoen aan alle voorschriften van de levensmiddelenwetgeving, en dus ook of de verstrekte informatie niet misleidend is en overeenkomt met het begrip van consumenten in de desbetreffende lidstaten. Of een voedsel etiket al dan niet misleidend is, wordt dus per geval op nationaal niveau beoordeeld. Indien de etikettering van een levensmiddel misleidend is, moeten de bevoegde autoriteiten handhavingsmaatregelen treffen. Ook consumentenorganisaties, consumenten en/of concurrenten hebben het recht om klachten met betrekking tot misleidende etikettering in te dienen of zaken voor de rechter te brengen.

¹ [Verordening betreffende de verstrekking van voedselinformatie aan consumenten \(Verordening \(EU\) nr. 1169/2011\)](#) op EUR-Lex (europa.eu).

Bovendien zijn in de verordening voedings- en gezondheidsclaims² de voorwaarden vastgesteld waaronder levensmiddelenbedrijven bepaalde heilzame gezondheids- en voedingseffecten van hun producten onder de aandacht mogen brengen. Met deze verordening wordt gewaarborgd dat dergelijke claims wetenschappelijk onderbouwd en niet misleidend zijn. De EU-wetgeving biedt ook een kader voor vrijwillige keurmerken, met name de geografische aanduidingen van de EU (EU-kwaliteitsregelingen) en het EU-logo voor biologische producten, door op EU-niveau strenge voorwaarden vast te stellen.

Er zijn specifiekere regels om consumenten te beschermen tegen misleidende claims in de maak. De Commissie heeft een richtlijn inzake milieucclaims³ voorgesteld, die momenteel de gewone wetgevingsprocedure van het Europees Parlement en de Raad doorloopt en binnenkort het rechtskader voor consumentenbescherming moet aanvullen om greenwashing te bestrijden. Het voorstel bevat onder meer specifieke vereisten om ervoor te zorgen dat een beoordeling die ten grondslag ligt aan een milieucclaim of milieukeurmerk robuust en wetenschappelijk onderbouwd is en uitgaat van de levenscyclus van de producten.

Voedsel etikettering is op EU-niveau ook gereguleerd door middel van een reeks verticale voorschriften voor specifieke levensmiddelen, zoals voedingssupplementen, zuigelingen- en peutervoeding of bepaalde landbouwproducten (bv. eieren en wijn).

Het rechtskader van de EU voor voedselinformatie omvat gedetailleerde regels om een hoog niveau van consumentenbescherming te waarborgen en consumenten in staat te stellen weloverwogen keuzes te maken en de levensmiddelen die zij kopen veilig te consumeren. Tegelijkertijd maakt het het vrije verkeer van levensmiddelen binnen de interne markt mogelijk. De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de handhaving van de levensmiddelenwetgeving van de EU. De Commissie verzekert dat de nationale controlesystemen doeltreffend zijn en onderhoudt de onlinetoepassing van het systeem voor snelle waarschuwingen voor levensmiddelen en diervoeders (iRASFF), waarin de lidstaten voedselgerelateerde risico's moeten melden.

Het rechtskader blijft evolueren (bv. door de recente herziening van de handelsnormen voor bepaalde levensmiddelen) en is geschikt om aan de behoeften van consumenten te voldoen. De Commissie houdt het oog op de behoeften van consumenten en hun begrip van etiketten door middel van studies, enquêtes en informatie van de belangrijkste belanghebbenden, waaronder de lidstaten. Etiketten waarmee consumenten te maken krijgen worden waar nodig gevolgd, met name in het kader van evaluaties, verslagen van de Commissie en effectbeoordelingen, in overeenstemming met de beginselen van betere regelgeving.

II. ANTWOORDEN VAN DE COMMISSIE OP DE BELANGRIJKSTE OPMERKINGEN VAN DE EUROPESE REKENKAMER

1. Het rechtskader van de EU⁴

In de voedselinformatieverordening en de claimsverordening wordt de Commissie de bevoegdheid verleend om rechtshandelingen vast te stellen. Sommige van deze handelingen, die betrekking

² [Verordening \(EG\) nr. 1924/2006](#) op EUR-Lex (europa.eu).

³ COM(2023) 166 final.

⁴ Paragrafen 15-47 van het verslag van de ERK.

hebben op vrijwillige, niet-essentiële informatie, zijn nog niet vastgesteld. Het recht van consumenten op juiste informatie komt echter niet in gevaar, aangezien de algemene EU-regels vereisen dat dergelijke informatie waarheidsgetrouw, duidelijk en begrijpelijk moet zijn.

De Commissie heeft voorrang gegeven aan de vaststelling van rechtshandelingen inzake essentiële informatie in verband met consumentenveiligheid. De Commissie heeft de lijst van stoffen die allergieën of intoleranties veroorzaken bijgewerkt om rekening te houden met de wetenschappelijke vooruitgang en de technische kennis. Er zijn vereisten toegevoegd inzake de vrijwillige verstrekking van informatie aan consumenten over de afwezigheid of verminderde aanwezigheid van gluten in levensmiddelen⁵. De Commissie heeft ook bijlage III bij de verordening bijgewerkt om specifieke verplichte vermeldingen (waaronder waarschuwingen) op de etikettering van levensmiddelen toe te voegen. Naar aanleiding van haar verslag van 2015 over transvetzuren heeft de Commissie in 2019 in een verordening een maximumgehalte aan transvetzuren in levensmiddelen vastgesteld⁶.

In 2013 heeft de Commissie al regels ingevoerd met betrekking tot de oorsprong van bepaald vlees⁷. De Commissie heeft in 2013 en 2015 ook drie verslagen⁸ gepubliceerd, als vereist krachtens de voedselinformatieverordening, en heeft in 2018 regels ingesteld voor de vermelding van de oorsprong van het primaire ingrediënt van levensmiddelen⁹.

De Commissie heeft in 2017 het verslag gepubliceerd over de etikettering van de lijst van ingrediënten en de voedingswaardevermelding van alcoholhoudende dranken¹⁰. Daarin werd geconcludeerd dat vrijwillige initiatieven de ruimte moeten krijgen alvorens na te gaan of een wetgevingsvoorstel moet worden ingediend. Naar aanleiding van dat verslag heeft de wijnsector om een wijziging van de verordening inzake een gemeenschappelijke marktordening verzocht om deze informatie daarin op te nemen. De wijzigingsverordening op grond waarvan de lijst van ingrediënten en de voedingswaardevermelding verplicht zijn gesteld, is in 2021 vastgesteld¹¹. De sectoren bier en gedistilleerde dranken hebben in 2019 twee memoranda van overeenstemming ondertekend over de lijst van ingrediënten en de voedingswaardevermelding, waaraan momenteel uitvoering wordt gegeven.

De Commissie heeft in 2020 een verslag over voedingswaarde-etikettering op de voorzijde van de verpakking, dat krachtens de voedselinformatieverordening vereist was, aangenomen¹². Verschillende lidstaten bevelen momenteel vrijwillige nationale regelingen aan voor voedingswaarde-etikettering op de voorzijde van de verpakking, hetgeen krachtens de voedselinformatieverordening is toegestaan.

Bij de voedselinformatieverordening wordt de Commissie gemachtigd uniforme Unieregels vast te stellen met betrekking tot het verstrekken van vrijwillige informatie aan consumenten over de onbedoelde aanwezigheid van allergenen in levensmiddelen. Niettemin zijn exploitanten van levensmiddelenbedrijven al verantwoordelijk om te beoordelen of moet worden voorzien in allergenenwaarschuwingen op het etiket en om ervoor te zorgen dat die waarschuwingen niet misleidend zijn voor de consument. Op internationaal niveau nemen de Europese Commissie en de lidstaten actief deel aan de lopende werkzaamheden van het Codex-comité voor etikettering van

⁵ [Uitvoeringsverordening \(EU\) nr. 828/2014](#) op EUR-Lex (europa.eu).

⁶ [Verordening \(EU\) 2019/649](#) op EUR-Lex (europa.eu).

⁷ [Uitvoeringsverordening \(EU\) nr. 1337/2013](#) op EUR-Lex (europa.eu).

⁸ COM(2013) 755 final, COM(2015) 205 final en COM(2015) 204 final.

⁹ [Uitvoeringsverordening \(EU\) 2018/775](#) op EUR-Lex (europa.eu).

¹⁰ COM(2017) 58 final.

¹¹ [Verordening \(EU\) 2021/2117](#) op EUR-Lex (europa.eu).

¹² COM(2020) 207 final.

levensmiddelen om een algemene norm voor de etikettering van voorverpakte levensmiddelen en richtsnoeren voor allergenenwaarschuwingen op het etiket te ontwikkelen.

Bij de voedselinformatieverordening wordt de Commissie voorts gemachtigd om uniforme Unieregels vast te stellen met betrekking tot vrijwillige informatie over de geschiktheid van een levensmiddel voor vegetariërs of veganisten. Totdat specifieke regels zijn vastgesteld, gelden de algemene regels. Het gebruik van de termen “veganistisch” en “vegetarisch” moet waarheidsgetrouw en duidelijk zijn en mag de consument niet misleiden. Consumenten die veganist of vegetariër zijn, kunnen ook vertrouwen op de lijst van ingrediënten.

Er is voorzien in soortgelijke bepalingen met betrekking tot geharmoniseerde regels voor vrijwillige informatie over referentie-innamen voor specifieke bevolkingsgroepen, in aanvulling op de reeds in de voedselinformatieverordening vervatte referentie-innamen voor volwassenen (bv. 800 µg vitamine A). Tenzij in Unie- of nationale regelgeving wetenschappelijk onderbouwde waarden voor andere groepen worden vastgesteld, moeten echter de waarden voor volwassenen worden gebruikt. Voor de leeftijdsgroep van kinderen tot drie jaar zijn specifieke referentie-innamen voor etiketteringsdoeleinden vastgesteld.

De Commissie kan uit hoofde van de voedselinformatieverordening ook regels inzake leesbaarheid vaststellen. In die regels moet de betekenis van verschillende elementen die verband houden met de leesbaarheid worden verduidelijkt (bv. spatiëring en hoogte-breedteverhouding van de letters, oppervlak van het materiaal enz.). Krachtens het huidige recht moet de leesbaarheid in alle gevallen worden gewaarborgd en geldt er een minimumlettergrootte voor verplichte voedselinformatie.

Wat betreft de werkzaamheden met betrekking tot gezondheidsclaims die onder de verordening inzake voedings- en gezondheidsclaims voor levensmiddelen (“claimsverordening”) vallen, heeft de Commissie Verordening (EU) nr. 432/2012 tot vaststelling van een lijst van toegestane gezondheidsclaims¹³ vastgesteld. In overleg met de lidstaten heeft de Commissie de beoordeling van claims over kruidensubstanties echter opgeschort. Deze claims kunnen nog steeds onder de verantwoordelijkheid van de exploitanten van levensmiddelenbedrijven worden gedaan, mits zij voldoen aan de algemene beginselen en voorwaarden van de claimsverordening en alle toepasselijke nationale voorschriften.

In de claimsverordening is bepaald dat de Commissie voedingsprofielen moet opstellen om te voorkomen dat voedings- of gezondheidsclaims de algemene nutritionele status van een voedingsmiddel verhullen. Vanwege de grote controverse en verschillen in culturele opvattingen over voedsel, zijn er nog geen voedingsprofielen vastgesteld. Momenteel mogen voedings- en/of gezondheidsclaims worden vermeld op levensmiddelen, ongeacht hun gehalte aan bijvoorbeeld vet, verzadigde vetten, suiker of zout, mits zij aan de andere wettelijke voorschriften van de claimsverordening voldoen.

2. Informatie op etiketten¹⁴

Vrijwillige regelingen voor de etikettering van voedselverpakkingen worden beschouwd als “vrijwillige informatie” in de zin van artikel 36 van de voedselinformatieverordening, die de consument niet mag misleiden, niet dubbelzinnig of verwarrend voor de consument mag zijn en in voorkomend geval gebaseerd moet zijn op relevante wetenschappelijke gegevens. Bovendien is in artikel 37 van de voedselinformatieverordening bepaald dat vrijwillige voedselinformatie niet ten koste mag gaan van de ruimte die voor verplichte voedselinformatie beschikbaar is. In artikel 7 van de voedselinformatieverordening over eerlijke informatiepraktijken is bepaald dat

¹³ [Verordening \(EU\) nr. 432/2012](#) op EUR-Lex ([europa.eu](#)).

¹⁴ Paragrafen 48-61 van het verslag van de ERK.

voedselinformatie niet misleidend mag zijn, en nauwkeurig, duidelijk en voor de consument gemakkelijk te begrijpen moet zijn. De Commissie heeft een document met vragen en antwoorden¹⁵ gepubliceerd waarin wordt uitgelegd wanneer etikettering misleidend is.

Exploitanten van levensmiddelenbedrijven zijn verantwoordelijk voor de naleving van de EU-wetgeving. De verantwoordelijkheid voor de handhaving van de Unieregelgeving ligt bij de lidstaten. De lidstaten moeten controleren of de exploitanten van bedrijven voldoen aan de relevante voorschriften van de levensmiddelenwetgeving van de EU, onder meer wat betreft vrijwillige informatie (zie artikel 17 van Verordening (EG) nr. 178/2002). Of een voedsel etiket al dan niet misleidend is, wordt dus eerst per geval op nationaal niveau beoordeeld.

“Verwarrende voedselinformatie” en “misleidende voedselinformatie” zijn verschillende begrippen met verschillende implicaties. “Verwarrende voedselinformatie” verwijst naar de etikettering of presentatie van levensmiddelen die onduidelijk of dubbelzinnig kan zijn voor de consument, waardoor deze moeilijk te begrijpen is. “Misleidende voedselinformatie” verwijst naar de etikettering of presentatie van levensmiddelen die de consument waarschijnlijk (al dan niet opzettelijk) misleidt. Dit kan inhouden dat bedrieglijke of onjuiste informatie over de kenmerken, samenstelling, herkomst of effecten van het levensmiddel wordt verstrekt (bv. een claim dat het product suikervrij is wanneer het wel degelijk suikers bevat).

Etikettering kan consumenten dus misleiden als de verstrekte informatie niet waar is en als de bevoegde autoriteiten geen handavingsmaatregelen nemen.

De Commissie volgt etiketten waarmee consumenten te maken krijgen, met name in het kader van evaluaties, verslagen van de Commissie, effectbeoordelingen enz., in overeenstemming met de beginselen van betere regelgeving. De Commissie verwijst bijvoorbeeld naar haar recente verslag van juli 2024 over etikettering met betrekking tot (milieu- of maatschappelijke) duurzaamheid in de levensmiddelensector van de EU¹⁶.

Daarnaast houdt de Commissie zicht op de behoeften van consumenten en de begrijpelijkheid van etiketten, zoals krachtens de voedselinformatieverordening (artikel 3, lid 4, en artikel 4, lid 2) is vereist. Wij verwijzen bijvoorbeeld naar recente verslagen over het begrip van voedingswaarde-etikettering op de voorzijde van de verpakking door consumenten¹⁷, over oorsprongsetikettering¹⁸, over digitale middelen voor het verstrekken van voedselinformatie¹⁹, en over datumaanduiding²⁰.

Bovendien worden aspecten in verband met de etikettering van levensmiddelen regelmatig besproken in de werkgroep van de lidstaten inzake de voedselinformatieverordening of door het Permanent Comité voor planten, dieren, levensmiddelen en diervoeders. Voedsel etikettering wordt ook regelmatig besproken met belanghebbenden uit het bedrijfsleven en consumenten- en gezondheidsorganisaties in het kader van de adviesgroep van belanghebbenden van DG SANTE en in het kader van de burgerdialooggroepen over de landbouw.

Op basis van de monitoring door de Commissie overeenkomstig haar richtsnoeren voor betere regelgeving en op basis van studies, enquêtes en informatie van de belangrijkste belanghebbenden,

¹⁵ [Mededeling van de Commissie betreffende vragen en antwoorden over de toepassing van Verordening \(EU\) nr. 1169/2011 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de verstrekking van voedselinformatie aan consumenten](#) (europa.eu).

¹⁶ <https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC134427>.

¹⁷ <https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC130125>.

¹⁸ <https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC126893>.

¹⁹ <https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC128410>.

²⁰ [Market study on date marking and other information provided on food labels and food waste prevention](#), Publicatiebureau van de EU (europa.eu).

waaronder de lidstaten, is de Commissie van mening dat zij goed op de hoogte is van de behoeften en het begrip van de consument.

De lidstaten zijn het best in staat bewustmakingscampagnes te organiseren die specifiek gericht zijn op hun consumenten, waarbij rekening wordt gehouden met het begrip van consumenten, culturele aspecten enz. De Commissie biedt daarbij ondersteuning, bijvoorbeeld bij nationale campagnes om het begrip van voedselinformatie te verbeteren.

3. Controlesystemen, sancties en rapportage²¹

Zoals in het verslag²² wordt erkend, hebben de lidstaten uitvoering gegeven aan hun verplichtingen om een robuust en samenhangend controlesysteem in te voeren. Op verschillende manieren, afhankelijk van hun grondwettelijke en administratieve regelingen op nationaal niveau, vloeit dit voort uit Verordening (EU) 2017/625. Hoewel de Commissie moet nagaan of met die controlesystemen de verplichtingen uit hoofde van die verordening worden nageleefd, kan zij zich niet mengen in de organisatorische autonomie van de lidstaten. Wat betreft sancties verzamelt de Commissie informatie over de situatie in de lidstaten om de transparantie en samenhang van de nationale benaderingen te verbeteren.

Zoals vermeld in het verslag²³ heeft de Commissie in 2020 de rapportagevereisten geactualiseerd, die sinds 2006 golden. In de bijlage bij Uitvoeringsverordening (EU) 2019/723 van de Commissie is voor het eerst een standaardformulier voor de jaarverslagen van de lidstaten vastgesteld. De Commissie en de lidstaten hebben richtsnoeren opgesteld om de lidstaten bij te staan bij het invullen van het jaarverslag (Mededeling 2021/C 71/01 van de Commissie).

Tot 2019 was de analyse van de informatie en gegevens (onder meer over controles van voedsel etikettering) zeer omslachtig en complex, omdat de lidstaten hun jaarverslagen met hun eigen structuur en formaten (Word, PDF) en per e-mail indienden. De situatie is verbeterd met de elektronische versie van het standaardformulier (onder de naam “Annual Reporting on Official Controls”, AROC), dat beschikbaar is in het geautomatiseerde informatiemanagementsysteem voor officiële controles (Imsoc).

Aangezien het niet mogelijk is om op alle gebieden elk jaar in alle lidstaten algemene audits of specifieke controles van de Commissie uit te voeren, vormen de jaarverslagen van de lidstaten een nuttige informatiebron waarmee toezicht kan worden gehouden op de uitvoering van meerjarige nationale controleplannen (MNCP's), met name op alle gebieden die onder het toepassingsgebied van de verordening officiële controles vallen (zie artikel 1, lid 2).

De Commissie is van mening dat de na 2019 ingevoerde wijzigingen de administratieve lasten voor de lidstaten bij de verslaglegging over officiële controles voor alle in artikel 1, lid 2, van de verordening officiële controles genoemde controlegebieden aanzienlijk hebben verminderd en ervoor hebben gezorgd dat er niet meer dubbel wordt gerapporteerd.

De Commissie is bovendien van mening dat de jaarverslagen een solide basis vormen waarmee de diensten van de Commissie controles in de lidstaten kunnen inplannen, voorbereiden en uitvoeren.

Met het standaardformulier voor het jaarverslag wordt voorzien in:

²¹ Paragrafen 62-86 van het verslag van de ERK.

²² Paragraaf 66 van het verslag van de ERK.

²³ Paragraaf 79 van het verslag van de ERK.

- een instrument waarmee de lidstaten kunnen voldoen aan hun rapportageverplichtingen aan het publiek (op geharmoniseerde wijze in de hele EU) wanneer zij besluiten het jaarverslag te delen om aan de voorschriften van artikel 11 van de verordening officiële controles te voldoen;
- een geharmoniseerde, vergelijkbare reeks gegevens die kunnen worden gebruikt voor beleid, geschiktheid van de wetgeving, trendanalyse, risicobeoordeling en risicobeheer. De ERK heeft deze gegevens zelf gebruikt om figuur 15 van dit speciaal verslag te maken;
- een bron van informatie en gegevens die kan worden geïntegreerd of geanalyseerd met de bestaande gegevens in andere elementen van Imsoc, zoals iRASFF²⁴ en TRACES NT²⁵, om tot een prognose te komen.

Bovendien bevestigt de Commissie dat het jaarverslag van de Commissie over de algemene werking van de officiële controles in de lidstaten (net zoals voor de verslagen van 2020, 2021 en 2022) sneller en efficiënter kon worden voorbereid dankzij de geharmoniseerde jaarverslagen.

III. ANTWOORDEN VAN DE COMMISSIE OP DE AANBEVELINGEN VAN DE EUROPESE REKENKAMER

Aanbeveling 1 — Pak de lacunes in het EU-rechtskader voor voedsletikettering aan

De Commissie moet:

- (a) dringend werk maken van de nog lopende acties die zijn vastgelegd in de FIC-verordening en de verordening inzake voedings- en gezondheidsclaims, met name met betrekking tot onderwerpen waarvoor naar verwachting een rechtshandeling zal worden vastgesteld (d.w.z. claims met betrekking tot kruidensubstanties en allergenenwaarschuwingen op het etiket);**
- (b) aanvullende werkzaamheden verrichten om de resterende kwesties met betrekking tot oorsprongsetikettering en alcoholhoudende dranken aan te pakken.**

(Streefdatum voor de uitvoering: 2027)

De Commissie aanvaardt de aanbevelingen 1 a) en 1 b).

²⁴ iRASFF is de nieuwe onlinetoepassing waarmee alle 32 landen die zijn aangesloten bij het systeem voor snelle waarschuwingen voor levensmiddelen en diervoeders van de EU (RASFF) nieuwe kennisgevingen kunnen verzenden over producten die een risico inhouden, of kunnen reageren op eerder door andere leden verzonden kennisgevingen.

²⁵ Traces NT is het digitale certificerings- en beheerplatform van de EU voor de invoer van goederen in de EU.

Aanbeveling 2 — Onderneem meer om etiketteringspraktijken te analyseren

De Commissie moet:

- a) etiketteringspraktijken waar consumenten mee te maken krijgen proactief en regelmatig analyseren;**
- b) samen met de lidstaten de begeleiding van levensmiddelenbedrijven verbeteren.**

(Streefdatum voor de uitvoering: 2027)

De Commissie aanvaardt de aanbevelingen 2 a) en 2 b).

Aanbeveling 3 — Monitor de verwachtingen van consumenten en onderneem actie om hun inzicht in voeds etikettering te verbeteren

De Commissie moet:

- a) samen met de lidstaten systematisch de behoeften van consumenten en hun begrip van voeds etiketten monitoren;**
- b) de lidstaten helpen consument meer inzicht te geven in voeds etiketten, bijvoorbeeld door middel van bewustmakingscampagnes of een gids voor consumenten over voeds etikettering.**

(Streefdatum voor de uitvoering: 2027)

De Commissie aanvaardt de aanbevelingen 3 a) en 3 b).

Aanbeveling 4 — Versterk de controles van de lidstaten op vrijwillige etiketten en onlineverkoop

De Commissie moet de lidstaten aanmoedigen hun controles op vrijwillige etiketten en onlineverkoop te versterken door richtsnoeren en voorbeelden van goede praktijken te verstrekken.

(Streefdatum voor de uitvoering: 2027)

De Commissie aanvaardt aanbeveling 4.

Aanbeveling 5 — Verbeter de rapportage over voeds etikettering

De Commissie moet:

- a) de coherentie van de door de lidstaten gerapporteerde gegevens over controles op voeds etikettering verbeteren, onder meer door de rapportagevereisten van de lidstaten te stroomlijnen;**
- b) bij het actualiseren van de onlinetoepassing van het systeem voor snelle waarschuwingen voor levensmiddelen en diervoeders de kwaliteit van de gegevens verbeteren en meer informatie delen met het publiek over kwesties in verband met voeds etikettering.**

(Streefdatum voor de uitvoering: 2027)

De Commissie aanvaardt de aanbevelingen 5 a) en 5 b).